

Најнаша Ковачевић

СНОВИ

САН

Не знам зашто сањам овакве снове. Једна од мистерија мозга остаје недоступна свести, али њено одгонетање, смисленост, знаковитост и фуриозност су изазов за сневача.

Ево сна.

Са неба посматрам планету Земљу. Видим је у времену постања, јер ничега од данашњег нема. Ни шума, ни воде, ни путева, ни планина. Само тамно смеђа кора суве земље. Огромна је, без почетка и краја, испуцана, спокојна, без звука. Чудно, али видим време које траје, као и кора земље. Траје.

Један део мене се спушта доле и гледам изнутра и споља. Појављују се људи. Сви су исти: земљана кожа, тела у грчевитом кретању, нешто налик одећи по средини. Стари су и млади, мушкарци и жене, деца. Много их је, на хиљаде. Народ. Хитају у истом смеру, лица су им напета и одлучна, нема бола или страха, ни гласа или загрљаја. Само кретање, одлучно и незаустављиво. Народ се креће као један човек. Осећам рањивост масе иако се не види, знам да се тражи, негде, иза, оно без чега се не може. Одједном све нестаје, на некој тачки је крај.

На другом крају земље иста слика. Други људи, исти, у грчевитом ходу пролазе у правцу којим су први дошли. Хитају у маху, не видим

им лица. И они се заустављају у својој тачки. Цели један народ са неког почетка ка неком крају.

Горе сам, на небу, и гледам хиљаде народа како пуне кору која није више кора већ човек. Чује се лагано па све јаче дисање људи, гласови језика, све се претапа у исте очи.

Видим те очи, путујем кроз њих, светлосне тунеле, дубоко. И, гле, ту су они људи, мноштво у чудесном складу.

Горе, на небу, обасјава ме сазнање: сви смо само ћелије једног бића земље.

САН ДРУГИ

Путујем возом. Видим га дугачког, правог и у кривинама али ми нешто крије његов почетак и крај.

Идем кроз вагоне, из једног у други. Празни су. Корачам и корачам и одједном схватам, да воз, у ствари, стоји а да се ја крећем. Не видим пејзаж, ни небо, само вагоне без боје. Моје време живота. Мој пут.

Прострели ме бол јер је моја мајка изашла из воза (у сну не знам да је умрла). У паници отварам једна од врата у низу и силазим. Шљунак ми шкрипи под ногама док трчим уназад. Видим је. И она хода у правцу мог воза али је сасвим другачија од особе коју знам. Млађа је, живахна, готово весела, обучена у тиролску ношњу, са живописном шареном марамом и љупком котарицом у руци.

– Мама – кажем јој усплахилено – уђи у воз!

– Не, не – одговара спокојно не гледајући ме – сада шетам, кад нисам могла пре...

Пратим њен поглед и видим своју ћерку покрај другог воза. Вичем јој:

– Саша, дођи овамо!

– Пусти је – каже моја мајка – има она свој воз...

НЕ САН

Читајући сјајну студију *Мистиерије*, Колина Вилсона, открила сам магију комуникације људи путем снова. Задивљена сам. Једне вечери, лежући, помислих: „Онда, могла бих да посетим неког ноћас.”

Каква луцкаста и изазовна идеја!

Ујутру се сетих тога али не и сна. Не сна.

Међутим.

На улазу у канцеларију чека ме млада и усплахирина Н. Шапуће.

„Знате да сам Вас ноћас сањала? Диван сан. Само сте дошли и повели ме на Копаоник где ме је чекао Н. Знате. Љубав, секс, месец и све украдено... Хвала Вам. Незаборавно.”

Не стижем до свога места а обраћа ми се са сјајем у очима присна колегиница:

„Еј, ноћас си ме водила у Скопље! Код маме. Баш сам се била ужелела ње. И, знаш шта? Толико је све било живо и лепо да мислим – можда је било стварно.”

Увек смркнути колега за суседним столом ми добације .

„Богаму, да не би тебе ноћас... Сањао сам да морам негде хитно да путујем а кола ми у квару. Псујем све на свету али она ни трзај. Дошло ми да се убијем, кад се ти појави, отвори хаубу и мотор забруја. Ти ме и не погледа, само добаци – Путуј. Е, баш свашта кад помислиш...”

Не стижем ни да се сакупим а наилази млади колега. Смеје се широко и нагиње да каже.

„Знам да ми нећете веровати али морам да Вам кажем. Сањао сам да сте се створили у мојој соби и без речи ме узели за руку и извели кроз прозор... Шта је после било – заборавио сам. Јесте глупо али баш лепо.”

То је, дакле, био „мој сан” који нисам сањала ја, већ они које сам те ноћи одвела од њих самих у њих саме.